

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

n i j e m o j e . . .

Nije moje da istražujem simboliku mjeseca
O tom će povijest (il' kritika duha) ionako
sve pogrešno reći

Niti je pametno da otkrovenje petvaram u pjesmu
(nisu li al-Hallâdža i njemu slične baš zato
razapeli?)
još manje da ga njom tumačim

Moje je samo da kažem kako je bilo. Dakle

U rano jutro, po sabah-namazu
izvedoh čovjeka
- Hâlida
onog, znači, koji će vječno biti
koji će beskrajno stariti
koji će besmrtno obitavati . . .
izvedoh ga da mu pokažem kako zalazi
(pazi!) mjesec (ne sunce!)

Nema riječi da opišu tu livadu
s rosom ko biserom prosutim iz školjke noći
nema premca tom Džannatu
Samo je dakle trebalo da pružim dlan
(ne ko prosjak već posjednik, da mi oprostí Bog!)
i mjesec sjede u nj

Ah! (Nije usklik! uzdah je) Šta bi?
Ukomada se, u trenu, ulomi
i svaki komad njega pusti koju suzu

Ah! (Tako mi Boga, ne kličem)
ko nije čuo taj glas i ne zna pravo šta je glas
Tako je glas/ovit
i tako od/svud
i tako po/svud
i nema mu izvora iz jednoga smjera
i prostor ga ne uhićuje, već (tako mi Apsolutnog!)
on prostoru niječe mjere
o/neprostoruje ga
ko ne zna nek . . .

Mjesec je, rekoh, utrunjen, plak'o u mojoj šaci
Smjerno, ko da ja bijah gospodarom
a on tek mojim posjedom

Pazi! začuh, glas
(onaj odsvud, onaj posvud)
"Pazi da tvoj entitet ne ugrozi tuđi entitet!"

Kakvo olakšanje!
Kakav ushit!
Kako je, čovječe, koji ćeš vječno stariti
kako je, Hâlide, ljepše neimati
nego imati
kako je uznositije nevladati neg vladati!
kako je . . .

Zato ga, sretna! hitnuh niz livadu
ko biserom iz noćne školjke orošenu

(Šta Džannat!) prema rječ'ci
što je tekla pri njezinu dnu
Kao sama radost, ko suštavstvo sreće
ucijeli se, mjesec, ujedini, opet
i skakućuć niz livadu
rajskom rosom umivenu
utonu u vodu, bistru, blještavu
rječ'ce što je tekla
Vječnošću
pri njezinu dnu

Nije pametno od otkrovenja praviti pjesmu
(Zar nisam i sama već odavna
na al-Hallâdževu raspelu?)
samo ispričati sve kako je bilo
a povijest (duha ili laži, svejedno)
ionako će pobrkati sve simbole
tvrdeć da je mjesec nebesko tijelo
a ja samo ljudsko

(U rodnom Sarajevu, ratno-obeskućena u "Hotel Bosnia", 6.
10. 1997)